

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.409/2012/8.szám

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2012. szeptember 19. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő ítéletet:

A tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2012. május 11. napján kihirdetett 2.B.916/2011/7. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított emberölés bűntette kísérletének törvényhelye pontosan a Btk. 166. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés i) pontja.

A börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A büntetés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetést mellőzi.

Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetén rendeli beszámítani.

A szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Indokolás:

A Nyíregyházi Törvényszék az első fokú határozatával vádlottat - tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetett - emberölés bűntette kísérlete (Btk. 166. § (2) bekezdés i) pont) miatt 3 év 6 hónap börtönre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2011. június 23-tól 2011. június 30. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt. A vádlott szülői felügyeleti jogát a született nevű gyermeke vonatkozásában megszüntette. Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 220.678 Ft bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen egyrészt az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, hosszabb tartamú, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés érdekében. A jogorvoslatát írásban

részletesen indokolta, melyben kifejtette, hogy álláspontja szerint a szabadságvesztés büntetés eltúlzottan enyhe, nem igazodik a bűncselekmény tárgyi súlyához. Súlyosítóként kell értékelni álláspontja szerint, hogy a Nyíregyházi Törvényszék illetékességi területén, de országosan is rendkívüli módon elszaporodtak a hasonló jellegű bűncselekmények. Túlzott mértékben került sor a kísérlet figyelembe vételére és érdemben a fiatal felnőtt életkor és a feltáró beismerő vallomás sem enyhítheti a büntetést. Téves volt ezért a kétszeres enyhítés alkalmazása, valamint a törvény szerint irányadó fegyház végrehajtási fokozatnál enyhébb, börtön fokozat alkalmazása is. Erre tekintettel a vádlottal szemben hosszabb tartamú fegyházbüntetés és ehhez igazodó közügyektől eltiltás alkalmazására tett indítványt.

Az ítélet ellen másfelől a vádlott az ítélet enyhítése végett, a védő elsődlegesen felmentés, másodsorban a büntetés enyhítése céljából terjesztett elő jogorvoslatot (2.B.916/2011/7.sz.jkv.2.oldal). Az enyhítésre irányuló fellebbezést a vádlott a másodfokú eljárásban írásban részletesen indokolta (6. sorszámú másodfokú irat), melyben előadta, hogy a gyermek gondozásában részt vesz, őt még jelenleg is szoptatja, erre is tekintettel a büntetésének enyhítését kérte.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.226/2012/1-I. számú átiratában a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést részleges módosítással fenntartotta. A vádhatósági fellebbezéssel egyezően a kétszeres enyhítés mellőzése mellett a szabadságvesztés tartamának felemelését indítványozta.

Átiratában a Btk.45. § (2) bekezdésének alkalmazását, az enyhébb börtön végrehajtási fokozatot már nem sérelmezte.

A Debreceni Ítéltáblán megtartott nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat fenntartotta.

Utalt arra, hogy a kiemelkedő tárgyi súlyú minősített emberölés kísérlete esetében az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék nem a cselekmény súlyának megfelelő, a terhelt tettével arányos büntetést szabott ki, ezért annak súlyosítását indítványozta mind a börtönbüntetés, mind pedig az elsőfokú bíróság által alkalmazott közügyektől eltiltás mellékbüntetés esetében.

A vádlott védője perbeszédében fenntartotta a korábbiak szerint általa előadottakat. Vitatta a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítását, utalt arra, hogy álláspontja szerint amennyiben bűncselekmény megállapítható, úgy az nem a Btk. 166. § (2) bekezdés i) pontja szerinti minősített emberölés, hanem csupán a Btk. 195. § (1) bekezdése szerinti kiskorú veszélyeztetésének büntette.

Az említettek mellett arra tekintettel, hogy a cselekmény elkövetését követően a vádlott és a kiskorú sértett között helyreállt az anya-szülői kapcsolat, a vádlott a fogvatartásának körülményei között is édesanyjának segítségével anyatejjel táplálta a gyermeket és szabadlábra helyezése után minden megtesz a szülő-gyermekei kapcsolat kialakítása, a gyermek nevelése, gondozása, táplálása érdekében, előadta, hogy álláspontja szerint a büntetés lényeges enyhítése mutatkozik szükségesnek abban az esetben is, amennyiben a másodfokú bíróság nem találja alaposnak a kiskorú veszélyeztetése büntette megállapíthatóságát.

A vádlott a nyilvános ülésen, illetőleg az általa előterjesztett beadványban hangsúlyozta, megbánta tettét, tisztában van vele, hogy amit tett az bűncselekmény és az elmúlt időszakban megpróbálta e cselekményét jóvátenni, tisztában van szülői felelősségével, s ennek megfelelően gondolja, neveli gyermekét, akinek mindent megad, valamint a gondozói szolgálat, illetőleg a gyermekorvosok útmutatásai szerint jár el maradéktalanul.

Az ítélet tábla az ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezését nem találta alaposnak, nem találta helytállóknak továbbá a védőnek a cselekmény eltérő minősítésére vonatkozó indítványát, azonban alaposnak ismerte el mind a védő, mind pedig a vádlott enyhítésre irányuló fellebbezését.

A perorvoslatok folytán az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

A felülbírálat során megállapította, hogy az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartva, ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve, a bizonyítás anyagára alapítottnak, a bizonyítékok helyes értékelése alapján többségében megalapozott tényállást állapított meg. E tényállás csupán néhány esetben szorul kiegészítésre és helyesbítésre.

A Be. 351. § (2) bekezdés b) és c) pontjában írt részbeni megalapozatlanság a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt.

Az előbbiekre figyelemmel az ítélet tábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint helyesbítette.

A cselekmény színhelyén a hőmérséklet az elkövetés idején 9 C ° fok körül volt (nyomozati iratok 149. oldal).

vádlott 2011. június 19-én észlelte a délutáni órákban, hogy szülési fájdalmai vannak (nyomozati iratokhoz csatolt rendőri jelentések, helyszíni szemle adatai, születési anyakönyvi kivonat, nyomozati iratok 71-81. oldala, valamint 37. oldal).

Az előbbiekre tekintettel téves az elsőfokú bíróság határozatának 3. oldalán a 2011. július 19. napjára utalás.

Az újszülöttet a mentők 9 óra 50 perc körül szállították kórházba (nyomozati iratok 39. oldal).

A Jegyzője a 2048/2011. számú határozatával 2011. július 18-án helyezte el ideiglenes hatállyal gyermekkorú sértettet nagyszülőnél (nyomozati iratok 433. lapszám alatt csatolt határozat).

A Gyámhivatala a 4366-13/2011.II. számú határozatával gyámul rendelése mellett hozzájárult a nagyszülőnek a gyermek családba fogadásához (nyomozati iratok 433. szám alatt csatolt határozat).

Gyermekkorú sértettet 10 hónapos korában vizsgálta meg igazságügyi orvos-szakértő.

A 2012. április 17. napján előterjesztett orvos-szakértői vélemény szerint összességében megállapítható, hogy 10 hónapos fiúgyermeknél nevezett születésének körülményeivel összefüggésbe hozható maradandó fogyatékoság, elsősorban központi idegrendszeri károsodás és egyéb jellegű egészségromlás nem alakult ki, és az eljárás tárgyát képező eseménnyel összefüggésbe hozható egészségkárosodás kialakulása nem is várható későbbiekben sem (bíróági iratok 5. lapszám).

Az ítéletábra álláspontja szerint az előbbiek szerint kiegészített és helyesbített tényállás megalapozott és a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében a logika szabályai szerint a büntetőeljárásról szóló törvény alapján értékelte.

Részletes és alapos mérlegelés körébe vonta a vádlott beismerő vallomását, a cselekményről közvetlenül és közvetve értesülő tanúkat, a helyszín adatait, valamint az orvos szakértői véleményben foglaltakat.

A vádlott a bűncselekmény elkövetését beismerte, vallomását támasztották alá a személyi bizonyítékok, illetőleg a szakértői vélemények. E terhelő bizonyítékok zárt logikai egységet alkotnak, és kétséget kizáróan bizonyítják a vádban foglaltakat. A bizonyítékok értékelése tehát hibátlan, az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság is egyetértett.

Az első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék helyesen vont következtetést a bizonyítékok értékelésén alapuló tényállás alapján a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette a vádlott cselekményét is.

A cselekmény minősítésével kapcsolatosan az ítéletábra utal az alábbiakra.

A törvényi tényállás szerint a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetett az valósítja meg, aki mást megöl. Tekintettel arra, hogy a tényállás az elkövetés módját illetően további megszorítást nem tartalmaz, az elkövetési magatartás mind tevással, mind pedig mulasztással megvalósulhat.

A szándékos emberölés mulasztással történő megvalósítása akkor kerülhet szóba, ha az elkövető magatartásától függetlenül megindul a halálos eredmény irányába vezető folyamat, az elkövető mindezt felismeri, de a halálos eredmény bekövetkezésének a megakadályozását szándékosan elmulasztja, bár erre egyrészt jogi alapon nyugvó kötelezettsége áll fenn, másrészt pedig a halálos eredmény beállásának az elhárítására, az ilyen következmény létrejöttének a megakadályozására reális lehetősége volt.

A mulasztással elkövetett emberölés megállapításának van helye abban az esetben is, amikor az elkövető mulasztásban megnyilvánuló magatartása indítja el magát azt az ok folyamatot, amely a sértett egészségi állapotának romlásához majd összeomlásához vezet, s végül a halálát eredményezi. (BH 2009. évi 291.)

A halálos eredmény elhárítására való jogi kötelezettség alapulhat az elkövető és a sértett személyes kapcsolatán, viszonyán is.

Amennyiben az ilyen értelemben vett jogi kötelezettségek alapján az elkövető a halálos eredmény elhárítására köteles volt, szükséges annak fennállása is, hogy az elkövető ez

irányú kötelezettségét felismerte, továbbá előre látta mulasztásának következtében beálló eredményt.

Vizsgálandó ezen belül, hogy a mulasztást tanúsító elkövetőnek reális lehetősége volt-e az eredmény elhárítására.

A mulasztással elkövetett szándékos emberölés megállapítására csak akkor van alap, ha az elkövető mulasztása és a halálos eredmény kapcsolatba hozható. Abban az esetben, ha a jogilag kötelezett személy a sértett irányába mulasztást követ el, de a halálos eredmény létrejöttének elhárítására nem volt meg a reális objektív lehetőség, emberölésért nem vonható felelősségre. Magatartása, egyéb módon minősülhet.

Az állandó bírói gyakorlat szerint az emberölésnek mulasztással és egyenes szándékkal történő megvalósítása tipikusnak mondható mindazokban az esetekben, amikor az anya az újszülöttet megfelelő orvosi vagy egyéb segítség nélkül a világra hozza, de nem tesz semmit a csecsemő életének megmentése érdekében (BH. 1981. évi 218., illetőleg 1988. évi 338. számú jogeset), illetőleg, ha a szülési folyamat megkezdésekor a titkolt terhességet követően az anya nem szól a közelben lévő hozzátartozóinak, hanem az újszülöttet a saját sorsára hagyja, aki az ellátatlanul hagyás, s a kihűlés folytán meghal. (BH 1990. évi 127.)

A Btk. 166. § (1) bekezdése un. nyitott törvényi tényállás, a törvény csak az eredményt írja le, az eredményt létrehozó elkövetési magatartás körülírása nélkül. E szerint pedig minden olyan magatartás, amely a törvényben meghatározott eredményt kiváltja, tényállásszerű. A fentiek alapján részletezettek szerint a más életének bűnös kioltása mulasztással is megvalósítható.

A jogirodalomban és a joggyakorlatban is egységes az az álláspont, miszerint az elkövetési magatartás véghezvitelének megkezdése az a mozzanat, amelytől az addig csak (büntetendő vagy nem büntetendő) előkészületi cselekmény kísérleti szakba lép. Ez a mozzanat azonban nyitott törvényi tényállású bűncselekmény esetén - így az emberölésnél is - elméletileg és gyakorlatilag is problematikus; csak a konkrét elkövetési körülmények gondos elemzésével dönthető el, mikor veszi kezdetét az elkövetési magatartás véghezvitele, és meddig tart az elkövetést lehetővé tevő vagy könnyítő feltételek biztosítása, azaz az előkészületi tevékenységnek hol a végpontja.

Egységes a jogirodalom abban is, hogy a véghezvitel megkezdésének helyes fogalmához úgy juthatunk el, ha visszatekintünk a kísérlet büntethetőségének alapjára. Ez pedig még abban áll, hogy a kísérlet olyan cselekmény, amely a bűncselekmény jogi tárgyát már objektív veszélynek teszi ki. A véghezvitel megkezdése (de be nem fejezése) nem egyéb, mint annak az állapotnak az előidézése, amelyben a bűncselekmény jogi tárgya (és nem feltétlenül az elkövetési tárgya, emberölésnél passzív alanya) az elkövető cselekményének folytán objektív veszélyben van.

Az ítélezési gyakorlat az emberölés kísérletét csak olyan cselekmény tanúsítása esetén állapítja meg, amikor az ölési szándékkal véghezvitt magatartás az emberi életet már oly módon veszélyezteti, hogy az a halálos eredmény bekövetkezésének a reális lehetőségét rejti magában, s ekként a bűncselekmény védett jogi tárgyát már közvetlenül veszélyezteti.

Az előbbiekre is tekintettel a Nyíregyházi Törvényszék törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére és a cselekmény minősítése is helyes. A vádlott mulasztásban megnyilvánuló magatartásával megvalósította a Btk. 166. § (1)-(2) bekezdés i) pontja szerinti, 14. életévét meg nem haladott sértett sérelmére elkövetett emberölés büntette kísérletét, figyelemmel a Btk. 16. §-ában is foglaltakra.

Az előbbieket mellett a törvényszék alapos és meggyőző indokolást adott arról is, hogy a védői érveléssel szemben a vádlott cselekménye miért nem minősülhet kiskorú veszélyeztetése büntettének a Btk. 195. § (1) bekezdésére is tekintettel.

A határozat rendelkező része a Be. 258. § (2) bekezdés d) pontja alapján, figyelemmel a Bkv.62. számú vélemény 3.b. pontjára viszont annyiban helyesbítendő volt az alapeseti törvényi tényállás törvényhelyének megjelölésével. A büntetőeljárás törvény rendelkezése és a követett bírói gyakorlat szerint a minősített esetet jelentő törvényi tényállás jogszabályhelye mellett fel kell hívni az alapeseti tényállás törvényhelyét is, azaz a bűncselekmény megnevezése helyesen a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés i) pontja szerint minősülő emberölés büntettének kísérlete.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta. A fiatal felnőttel szemben azonban a büntetlen előélet érdemi enyhítő tényezőt a követett bírói gyakorlat szerint nem jelent.

Az egyébként túlnyomórészt helyesen feltárt bűnösségi körülmények mellett az ítélet tábla szükségesnek tartja felhívni a Btk. 37. és 83. §-ában foglaltakra. A Btk. 37. §-a szerint a büntetés a bűncselekmény elkövetése miatt a törvényben meghatározott joghátrány. A büntetés célja a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el.

Az említett rendelkezés a szankció alkalmazásánál a bűncselekményt elkövető egyén és a társadalom valamennyi tagja vonatkozásában megfogalmaz célokat. Ezen célok az egyén visszatartása további bűncselekmény elkövetésétől, illetőleg a társadalom valamennyi tagjának visszatartása attól, hogy magatartásuk bűncselekményt valósítson meg.

A Btk. 83. §-a szerint a büntetést céljának (a Btk. 37. §) szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy az igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Kétségtelen, hogy a terhelt az előbb részletezett módon kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekményt követett el, annak befejezett kísérletét valósítva meg. Az élet elleni cselekmény mulasztással elkövetett, egyenes szándékra utaló magatartás volt.

Nem hagyható figyelmen kívül azonban az, hogy a terhelt a saját újszülöttje sérelmére elkövetett cselekmény után nem csak beismerő vallomást tett, hanem teljes körű megbánó magatartást tanúsított. Megbánó magatartására kétségtelenül utal az a körülmény, hogy fogvatartása alatt is táplálta újszülöttjét, gondoskodott arról, hogy az anyatej a

gyermekhez eljusson, szabadulását követően pedig a jelen pillanatig neveli, ápolja, gondozza a gyermeket, s ez a magatartás vezetett oda, hogy a gyermek 10 hónapos orvosi vizsgálatánál semmilyen olyan körülményt nem találtak, amely a gyermek egészségi állapotában, a szülésre visszavezethető károsodásként lenne értékelhető.

Mind a terhelt nyilatkozatából, mind a beszerzett egyéb bizonyítékokból megállapítható, hogy vádlott nem csak kielégítő, de elmélyült szülő-gyermek kapcsolatot alakított ki. Az említett körülmény nagyban befolyásolja és csökkenti a terhelt személyében rejlő társadalomra veszélyességet és felveti a gyermekkorú érdekeinek az előtérbe helyezését a szankció alkalmazása során.

A cselekmény kísérleti szakban maradása az ítéltábla álláspontja szerint, ahogy azt az elsőfokú bíróság is megtette, lehetőséget ad a büntetés enyhítése kapcsán az ún. kétszeres leszállás alkalmazására. Tehát a 87. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően az irányadó szabályok alapján a kiszabható büntetés alsó határa a jelen esetben 2 évi szabadságvesztés büntetés.

Az ítéltábla álláspontja szerint, figyelemmel a terhelt utólagos magatartására, a másodfokú nyilvános ülésen általa elmondottakra, a jól érzékelhető megbánására, a vádlott beadványát megerősítő egyéb bizonyítékokra, így különösen a beszerzett szakértői véleményre, a törvényszék által első fokon kiszabott 3 év 6 hónap tartamú szabadságvesztés eltúlzott, lényeges enyhítése indokolt.

Ezért a szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság a kétszeres enyhítés teljes körű alkalmazásával 2 évre enyhítette. Ezen túlmenően az enyhítő tényezők nagy számára és nyomatékára figyelemmel lehetőséget látott feltételes elítélés alkalmazására, a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére.

A Btk. 89. § (1) bekezdése szerint a 2 évet meg nem haladó tartamú szabadságvesztés végrehajtása próbaidőre felfüggeszthető, ha különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

Az előbbiekre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottal szemben a kétszeres leszállás alkalmazása mellett nem mutatkozik törvénysértőnek az alkalmazott szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztése, s a próbaidő tartamának a Btk. 89. § (2) bekezdésében írtak szerinti maximális, 5 évi időtartamban történő meghatározása, ugyanis az ítéltábla megítélése szerint a Btk. 89. § (1) és (2) bekezdés alkalmazásával az elkövető személyi körülményeire, ezen belül a gyermekkorú sértett érdekeire is figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

Az említettek mellett az ítéltábla álláspontja szerint nem tévedett a törvényszék akkor sem, amikor a Btk. 45. § (2) bekezdése alapján a törvény szerint irányadó fegyház végrehajtási fokozatnál eggyel enyhébb, börtön fokozatot állapított meg. A vádlott személye ugyanis megalapozza e kedvezmény alkalmazását, mely rendelkezést a másodfokú eljárásban már az ügyész sem kifogásolt.

Az ügyben első fokon eljáró Nyíregyházi Törvényszék az ügyész által előterjesztett indítványra figyelemmel a vádlott szülői felügyeleti jogát született nevű gyermeke vonatkozásában megszüntette.

A Debreceni Ítéltábla nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját ebben a körben. Kétségtelen, hogy a Be. 336. § (1) bekezdése szerint van lehetőség a vádlott szülői felügyeleti jogának megszüntetésére, ha a vádlottat a gyermekének sérelmére elkövetett szándékos bűncselekményben bűnösnek mondja ki a bíróság és megállapítja az 1952. évi IV. sz. törvény 88. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek fennállását.

Az ítéltábla álláspontja szerint azonban a szülői felügyeleti jog megszüntetésével kapcsolatosan az első fokon eljáró bíróság nem vette kellően figyelembe a cselekmény után megvalósuló vádlotti magatartást, a vádlott és a kiskorú gyermeke között kialakult szoros anya-gyermek kapcsolatot, ebből adódóan nem értékelte annak a lehetőségét, hogy a szülői felügyeleti jog megszüntetésével kapcsolatosan további szakértői, illetőleg személyi bizonyítás, tanúmeghallgatás szükséges. Ebben a körben épp a terhelt magatartása miatt szükségesnek mutatkozik környezettanulmány, valamint a gyermek-szülő kapcsolatot elemző pszichológus szakértői vélemény beszerzése is. Ez a további bizonyítás a büntetőeljárás befejezését már jelentékenyen késleltetné.

Nem vette tekintetbe az ítéltábla álláspontja szerint az első fokon eljáró bíróság az említett körben a BH. 2010. évi 187. sz. jogesetében foglaltakat, miszerint nincs helye a szülői felügyelet megszüntetésének, ha a bűncselekményt elkövető szülőnek a szabadulását követően a gyermekekkel kapcsolatos magatartásában tartósan olyan mértékű pozitív változás következett be, amely a gyermekek elsődleges érdekében figyelemmel - a szülői felügyelet visszaállítására adna alapot (1952. évi IV. törvény 88. § (1) bekezdés c) pont).

Az említettekre figyelemmel a másodfokú bíróság a szülői felügyeleti jog megszüntetése iránti igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította, tekintettel a Be. 336. § (3) bekezdésében foglaltakra.

Az ítélet egyéb, járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb, helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta.

Debrecen, 2012. szeptember 19.

Dr. Háger Tamás sk..	Balla Lajos sk.	Gömöri Olivér sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

ZÁRADÉK: A Nyíregyházi Törvényszék 2.B.916/2011/7. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2012. szeptember 19.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő